

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Jamen det er heller ikke, fordi jeg vil trække det i langdrag. Men jeg tror, at Fremskridtspartiet i hvert fald har det lille problem så, at de er nødt til at åbne deres politik på en front, som de indtil videre har holdt sådan rimelig lukket.

Hele diskussionen handler nemlig om det forebyggende arbejde inden for sundhedsvæsenet, så vi forhindrer, at der er så mange, der har brug for det. Fordi det er jo rigtigt, som det blev sagt – det sagde jeg også i min ordførertale: Vi kan altså ikke hekse, vi vil ikke hekse på den måde, som nogle måske kunne have lyst til at gøre; det kan vi ikke på nogen måde snakke om. Derfor er den anden vej, at styrke forebyggelsessiden, den gode vej, og der kan hentes meget mere på en meget mere, skal vi sige, rationel måde og økonomisk måde måske også, end bare ved at sige, at nu skal vi se, om vi kan få lokket alle organdonorerne i fælden.

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Ja, der blev stillet to konkrete spørgsmål. Inden da vil jeg sige, at det at være donor og donation er jo at give en gave, når man sådan tænker over det. Det er jo noget, man sådan skal have gjort op med sig selv. Derudover skal man også vide noget om, hvilken gavn den gave kan gøre. Og det er jo så det, vi forsøger at fortælle noget om i de oplysningskampagner, der er.

Jeg kan da erindre, at det ikke er længe siden, vi havde en meget stor kampagne, der også kørte i de fleste aviser og blade, hvor der var meget snak om det. Jeg tror, det har virket. Så kan man jo spørge sig selv: Ville det virke, hvis vi gjorde det juridisk bindende? Det er det, det drejer sig om her og nu.

Så spurgte hr. Kim Mouritsen: Hvis man ser på de tal, vi har, i hvor mange tilfælde er det så, at de pårørende har sagt nej, efter at vedkommende selv har tilmeldt sig Donorregistret? Mange har så været egnede som donorer. Tallet er altså 5, siden hjernedøds-kriteriet blev indført. Og det er ikke nok til, at jeg vil ændre loven.

Så der er den vej med oplysning, og så er det, jeg siger, at der har vi sat de samme penge af som sidste år, og jeg håber da at få tilslutning til det i finansloven.

Men det er jo ikke gjort med en statslig kampagne. Man skal tage fat i skolerne, man skal have fat i ungdomsklubberne, man skal tage fat hos de praktiserende læger, som det blev sagt –

det er et godt sted. Man skal også have amter og kommuner med. På den måde bliver pengene jo fordoblet mange gange, og så kan man få den oplysning ud, som man ønsker.

Det dér med at udlevere til specifikke grupper, f.eks. dem, der får kørekort – jeg kan huske i Indien, da var det ikke en donorfolder, man fik, hvis man fik et kørekort, det var langt mere indgribende over for dem, der fik det.

Men det vil ikke være nødvendigt at gå ned i specifikke grupper, for hvis det viser sig, at de to amter har haft en øget frekvens af tilmeldelse til Donorregistret, ja, så bliver det da husstands-omdelt de andre steder også.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Sundhedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

12) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 55:

Forslag til folketingsbeslutning om, at Rigshospitalet sættes under administration.

Af Jan Køpke Christensen (FP) m.fl.

(Fremsat 5/11 96).

Forslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Dette forslag går i al sin enkelhed ud på, at Rigshospitalet omgående underlægges Sundhedsministeriets administration, og det ligger så altså underforstået i forslaget, at Sundhedsministeriet bedre vil være i stand til at administrere